

LA HIBERNACIÓ SENSE FI

Vet aquí que hi havia una vegada, una marmota molt espavilada i muntanyera que es deia Carlota. Era una marmota grassoneta de color marró lluent. Ella vivia en el seu cau tranquil·lament i confortablement, aquest cau estava en un prat verd i assolellat dels bonics Alps Francesos. A la Carlota li agradava molt estar amb la seva família i jugar amb els seus germans i les seves germanes a perseguir-se pel prat i jugar a fet i amagar pels foscos caus. Un estrany dia d'una rara primavera, quan la Carlota va obrir els seus marrons ulls, després de dormir durant la seva llarga hibernació, ella va veure que cap membre de la seva família s'havia despertat encara i estava completament sola.

Primer de tot, la Carlota va comprovar tots els caus de la seva família un per un i els va revisar unes quantes vegades per assegurar-se que no hi hagués ningú despert. La pobre marmota se sentia molt trista, preocupada i nerviosa perquè no sabia què fer, ni perquè totes les marmotes encara dormien a dins dels caus. De sobte la Carlota va recordar que la passada tardor un abrigit excursionista va passar pel seu prat i de la seva gran i vella motxilla li van caure unes pastilles de color blau. Totes les marmotes en veure les pastilles van anar a menjar-se-les, menys la Carlota que estava distreta amb la meravellosa posta de sol que estava veient estirada en el seu prat.

Després de recordar l'excursionista i les seves pastilles, la marmota Carlota no sabia què fer, estava molt espantada i preocupada. Després d'uns moments molt tensos, va recordar que la seva intel·ligent mare li feia unes bones infusions de flor

de neu que ho curaven quasi tot. Però la flor de neu és una flor d'estiu i no seria fàcil trobar-ne. Llavors va començar a buscar-les per tot el prat, i quan començava a perdre l'esperança, va trobar un bon grapat de flors de neu ven amunt de la muntanya. Va collir un munt de flors de neu i després amb aigua del rierol va preparar un munt d'infusions per a cada una de les marmotes. Un cop preparades les infusions, la Carlota va anar cau per cau donant a beure un glop d'infusió a cada marmota. A poc a poc, totes les marmotes es van anar despertant de la hibernació sense fi i van anar sortint dels seus caus lentament i fent grans badalls. La Carlota els va explicar tot el que havia passat durant aquell estrany dia. Les marmotes espantades van jurar que no tornarien a menjar mai res més del menjar que li cauen als excursionistes en passar pel prat de casa seva. Havien après la lliçó. I vet aquí una marmota, vet aquí una infusió que aquest conte ha arribat a la seva bonica finalització.

Marmota.